

La dissort dels miserables

L'episodi de la Segona Germania, una revolta que va tenir lloc a les comarques centrals del País Valencià a finals del segle XVII, posa l'escenari històric a aquesta novel·la que té com a protagonista una família maledida que paga un crim passional amb la dissort de diverses generacions.

Tomàs Llopis posa en joc una combinació de tècniques expositives que dona bons resultats. L'evolució de la novel·la passa per la narració estricta i pel descobriment dels continguts del diari d'un dels protagonistes a mesura que el llegim el seu nebot. La redacció planera, allunyada dels efectismes i de les giragoneses estilístiques estèrils, ajuda enormement a la seva lectura i casa sense

angúnie amb l'ambient rural en què transcurre.

Això fa que *Hi ha morts que pesen cent anys* traspuï veritat. Tot i que el rerefons descansa en uns fets històrics que han interessat altres autors —*El criat de maig*, de Rafael Bascobar, és relativament recent—, la primera línia narrativa l'ocupen caràcters versemblants: una manera excel·lent d'aconseguir l'atenció del lector.

Si bé és cert que el text se situa en els anys que van tancar el segle XVII, els elements que animen els personatges —l'amor,

HI HA MORTS QUE PESEN CENT ANYS
Tomàs Llopis

Edicions: 3i4
(Barcelona, 2013)
Pàgines: 327
Preu: 20 euros

l'avarícia, les ànsies de poder, l'odi, la fidelitat a la família...— són universals i intemporals.

La bona exposició que se'n fa ajuda a entendre la situació general que Llopis descriu amb un ritme engrescador: en incarnar les persones en el seu context, n'explica les circumstàncies i, alhora, n'elabora l'abstracció de què n'emana un missatge latent: hi ha moments en què la insolència del poder exigeix una resposta clara. Per això *Hi ha morts que pesen cent anys* fa encastar amb l'actualitat una història de tres segles enrere. ✪